

เทศนาอรรถาธิบาย

พระธรรม อพยพ

เรื่อง

“การถวายเฟื้องานของพระเจ้า”

อพยพ35:1-36:7

เทศนาครั้งที่ ... .. / ... / ... ณ .....

เทศนาครั้งที่ ... .. / ... / ... ณ .....

เทศนาครั้งที่ ... .. / ... / ... ณ .....

โครงสร้างคำเทศนาพระธรรมอพยพ 35:1-36:7

เรื่อง “การถวายเพื่องานของพระเจ้า”

---

1. ถวายจากสิ่งที่มี(4-19)
2. ถวายด้วยใจกว้างขวาง (20-29)
3. ใช้สติปัญญาและความสามารถในพระราชกิจ
(30-36)
  - ก. สติปัญญาและความสามารถ มาจากพระเจ้า
  - ข. เราต้องถ่ายทอดความรู้ที่มี (34)

อพยพ35:1-36:7

1 ฝ่ายโมเสสให้ชุมนุมชนอิสราเอลประชุมกันกล่าวแก่เขาว่า “ต่อไปนี้เป็นสิ่งซึ่งพระเจ้าบัญชาให้ท่านทั้งหลายกระทำ 2 จงทำงานในกำหนดหกวันแต่วันที่เจ็ดให้ท่านถือเป็นวันบริสุทธิ์เป็นวันสะบาโต แต่พระเจ้าสำหรับให้พัก 3 ในวันสะบาโตนั้นอย่าก่อไฟเลยทั่วตลอดที่อาศัยของเจ้า”

4 โมเสสได้กล่าวแก่ชุมนุมชนอิสราเอลว่า “ต่อไปนี้เป็นสิ่งซึ่งพระเจ้าทรงบัญชา 5 ท่านทั้งหลายจงนำของจากของที่มีอยู่มากถวายพระเจ้า ผู้ใดมีน้ำใจกว้างขวางให้ผู้นั้นนำของถวายพระเจ้าคือทองคำเงิน และทองสัมฤทธิ์ 6 ผ้าสีฟ้าสีม่วงสีแดงเข้มผ้าปานเนื้อดีและขนแพะ 7 หนังแกะตัวผู้ย้อมสีแดงหนังทาคัสและไม้กระถินเทศ 8 น้ำมันเติมตะเกียงเครื่องเทศสำหรับเจือน้ำมันเจิมและปรุงเครื่องหอมสำหรับการเผาถวาย 9 แก้วโกเมนและแก้วต่างๆ สำหรับฝังทำเอโฟดและทับทรวง

10 “จงให้ทุกคนซึ่งมีสติปัญญาในหมู่พวกท่านพากันมาทำสิ่งทั้งปวงซึ่งพระเจ้าทรงบัญชาให้ทำแล้ว 11 คือพลับพลาเต็นท์และผ้าคลุมเต็นท์ขอกีเยวและไม้กรอบกลอนเสา และฐานรองรับเสาของพลับพลา นั้น 12 หีบและไม้คานหามหีบ พระที่นั่งที่หนึ่งกรุณา กับม่านบังตา

13 โต้ะกับไม้คานหามโต้ะเครื่องใช้ทั้งปวงสำหรับโต้ะและขนมปังหน้าพระพักตร์ 14 คันประทีปที่ให้แสงสว่างกับเครื่องอุปกรณ์และตะเกียงและน้ำมันเติมตะเกียง 15 แท่นเผาเครื่องหอมกับไม้คานหามแท่นนั้นน้ำมันเจิมและเครื่องหอมสำหรับเผาถวาย และม่านบังตาสำหรับประตูที่ประตูพลับพลา 16 แท่นเครื่องเผาบูชากับตาข่ายทองสัมฤทธิ์ไม้คานหามและเครื่องใช้ของแท่นชั้นกับพานรอง 17 ผ้าม่านสำหรับกั้นลานพลับพลากับเสาและฐานรองรับเสาและผ้าม่านสำหรับประตูลาน 18 หลักหมุดสำหรับพลับพลาและหลักหมุดสำหรับลานพลับพลาพร้อมกับเชือก 19 เสื่อสเย็บด้วยฝีมือประณีตสำหรับแต่งเวลาปรนนิบัติในวิสุทธิสถานคือเสื่อสยบริสุทธิสำหรับอาโรนปุโรหิตและเสื่อสสำหรับบุตรของท่านเพื่อใช้ปฏิบัติในตำแหน่งปุโรหิต”

20 แล้วชุมนุมอิสราเอลทั้งหมดก็แยกย้ายกันจากโมเสสไป 21 ทุกคนที่มีใจศรัทธาและที่มีใจสมัครก็นำสิ่งของมาถวายพระเจ้าสำหรับเต็นท์นัดพบและการปรนนิบัติต่าง ๆ และสำหรับเครื่องยศบริสุทธิ 22 เขาจึงพากันมาทั้งชายและหญิง บรรดาผู้มีน้ำใจสมัครนำมาซึ่งเข็มกลัดตุ้มหูแหวนตราและกำไลเป็นทองรูปพรรณทั้งนั้น คือทุกคนนำทองคำมายื่นถวายพระเจ้า 23 ส่วนทุกคนที่มีด้ายสีฟ้าสีม่วงสีแดงเข้มหรือที่มีผ้าปานเนื้อดี ขนแพะ หนังแกะตัวผู้ย้อมสีแดง และหนังทาคัทซ์ ก็เอาของเหล่านั้นมาถวาย 24 ทุกคนที่มีเงินหรือทอง

สัมฤทธิ์จะถวายก็นำมาถวายพระเจ้าและทุกคนที่มีไม้กระถินเทศใช้
 การได้ ก็นำไม้ นั้นมาถวาย 25 ส่วนผู้หญิงทั้งปวง ที่ชำนาญก็ปั้น
 ด้ายด้วยมือของตนแล้ว นำด้ายซึ่งปั้นนั้นมาถวายทั้งสีฟ้าสีม่วงสีแดง
 เข้มและเส้นปานปั้นอย่างดี 26 ฝ่ายบรรดาผู้หญิงที่มีใจศรัทธา ก็ปั้น
 ขนแพะด้วยความชำนาญ 27 บรรดาประมุขก็นำแก้วโกเมนและแก้ว
 ต่างๆ มาสำหรับฝังทำเอโฟดและทับทรวง 28 กับเครื่องเทศและ
 น้ำมันตามตะเกียงน้ำมันเจิมและน้ำมันปรุงเครื่องหอมสำหรับเผาบูชา
 29 คนอิสราเอลทั้งชายและหญิงทุกคนที่มีใจสมัครนำของถวาย
 สำหรับการทำงานต่างๆ ซึ่งพระเจ้าทรงบัญชาโมเสสไว้ให้กระทำก็นำ
 ของมาตามอำเภอใจถวายแต่พระเจ้า

30 โมเสสจึงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า “ดูก่อนท่าน พระเจ้าได้ทรงออก
 ชื่อเบซาเลลบุตรอูรี ผู้เป็นบุตรของเฮอร์เผ่ายูดาห์ 31 และพระองค์ได้
 ทรงให้ผู้นั้นประกอบด้วยพระวิญญาณของพระเจ้าให้มีสติปัญญาและ
 ความเข้าใจและความรู้ในการช่างฝีมือต่างๆ 32 เพื่อจะคิดประดิษฐ์
 ลวดลายอย่างฉลาดทำด้วยทองคำและเงินและทองสัมฤทธิ์ 33 และ
 เจียรไนแก้วต่างๆ สำหรับฝังในกระเปาะและการแกะสลักไม้คือให้มี
 ฝีมือดีเลิศทุกอย่าง 34 อนึ่งพระองค์ทรงดลใจให้ผู้นั้นมีน้ำใจที่จะสอน
 คนอื่นได้ด้วย พร้อมด้วยโฮเฮลีบุตรอาหิสะมัดเผ่าดาน 35 คน
 ทั้งสองนี้พระองค์ทรงประทานสติปัญญาความสามารถในการที่จะกระ
 ทำงานได้ทุกอย่าง เช่น การช่างฝีมือการช่างออกแบบและการช่าง

ด้ายสีคือ สีฟ้าสีม่วงสีแดงเข้มและเส้นปานเป็นอย่างดี และช่างทอคือ
ทำการช่างฝีมือได้ทุกอย่าง และเป็นช่างออกแบบอย่างฉลาดด้วย

1 ฝ่ายเบซาเลลและโอโฮลีอับ กับคนทั้งปวงที่มีความสามารถ
ซึ่งพระเจ้าทรงประทานสมรรถภาพและสติปัญญาให้พอที่จะทำการ
ทุกอย่างในการสร้างสถานนมัสการตามที่พระเจ้าทรงบัญชาไว้แล้ว
ทุกประการ” 2 โมเสสจึงเรียกเบซาเลลและโอโฮลีอับกับคนทั้งปวงที่
มีความสามารถ ซึ่งพระเจ้าทรงประทานให้แก่จิตใจของเขาและใจ
ของเขากระตุ้นเขาให้มาทำงาน 3 คนเหล่านี้ได้รับของถวายนั้นจาก
โมเสสที่คนอิสราเอลนำมาถวายเพื่อนำไปทำสถานนมัสการ
ประชาชนยังนำของที่สมัครใจจะถวายมาถวายอีกทุกๆ เวลาเช้า 4
ฝ่ายคนทั้งปวงที่มีความสามารถซึ่งทำงานต่างๆ ที่สถานนมัสการนั้น
มาถึงแล้วต่างก็หยุดทำงานในหน้าที่ของตน 5 พวกนั้นมาเรียนโมเสส
ว่า ‘ประชาชนนำของมาถวายมากเกินไปความต้องการที่จะใช้ในงาน
นั้นๆ ซึ่งพระเจ้าทรงบัญชาให้กระทำ 6 โมเสสจึงสั่งให้ประกาศไปทั่ว
คำว่า “อย่าให้ชายหญิงนำของสำหรับทำสถานนมัสการมาถวายอีก
เลย” เหตุฉะนั้นประชาชนจึงยับยั้งไม่นำของมาถวายอีก 7 เพราะของ
ที่เขาถืออยู่แล้วก็พอและยังมีเหลืออีก

คำนำ

- เมื่อข้าพเจ้าได้อ่านพระวจนะในตอนนี รู้สึกดีกับชนชาติอิสราเอลอย่างมาก เพราะเมื่อเขากลับไปทบทวนและยอมรับความผิด ที่ได้ทอดทิ้งพระเจ้า เขาก็หันกลับมา ตั้งตัวใหม่เขายินดีที่จะเชื่อฟังพระเจ้าทุกประการ
- เขานำของที่มีมาถวายพระเจ้าด้วยใจสมัคร ยิ่งกว่านั้นพระวจนะบอกในข้อสุดท้ายว่า ต้องยับยั้งไม่ให้เขานำของมาถวายอีก เพราะมีมากและยังเหลืออีกมากมาย..
- ยิ่งเราเดินกับพระเจ้ามายาวนานเท่าไร เรื่องการถวายก็กลายเป็นประเด็นที่เราคุ้นเคยมากเท่านั้น
- การถวายมาจากหลากหลายแรงจูงใจ บางคนเห็นการถวายเป็นธรรมเนียมปฏิบัติ บางท่านถวายเพื่อจะเอาพระพร บางท่านถวายบนความสงสาร พอเห็นโบสถ์เริ่มมีแล้ว ก็ไม่ต้องถวายแล้ว บางท่านไม่เคยเชื่อเรื่องการถวายเลยก็มี
- พระวจนะในเช้าวันนี้ สอนหลักการเรื่องการถวายที่ชัดเจน เพราะพระเจ้าปรารถนาจะให้เราถวายด้วยแรงจูงใจที่ถูกต้อง ด้วยสิ่งที่พระเจ้าประทานให้ในมือของเรา

- ผมขอให้หัวข้อคำเทศนาในเช้าวันนี้ว่า การถวายเพื่องานของพระเจ้า
- หากเราย้อนดูวิธีการที่พระเจ้าทรงนำชนชาติอิสราเอล พระองค์เริ่มต้นด้วยการนำพวกเขาให้ออกจากอียิปต์ หลังจากนั้น พระองค์จึงเริ่มต้นที่จะดึงเอาอียิปต์ออกจากพวกเขา สิ่งแรกที่พระองค์สถาปนาคือ การพาเขาให้กลับมา มีความสัมพันธ์กับพระเจ้า และการให้เกียรติแก่ผู้อื่นอย่างสมควร (พระบัญญัติ 10 ประการ)
- จากนั้น พระองค์ทรงสอนผู้รับใช้ของพระองค์ให้รู้จักการอธิษฐานวิงวอนเพื่อผู้อื่น และสอนวิธีการใช้เวลากับพระองค์ด้วยการแยกตัวออกจากตารางงาน เพื่อแสวงหาพระวามะ และฟังเสียงพระองค์ เราเรียนรู้เรื่องการอดอาหารอธิษฐาน เพราะเห็นคุณค่าในการใกล้ชิดกับพระเจ้า
- จากนั้น พระองค์ทรงให้หลักการถวายเพื่อพระราชกิจ ทุก ๆ กระบวนการที่เราได้เห็น พระเจ้ากำลังดึงอียิปต์ออกจากจิตใจของชนชาติอิสราเอล
- พี่น้องที่รัก สำหรับอิสราเอล แม้ว่าเขาจะออกจากอียิปต์แล้ว แต่ความคุ้นเคยในรูปแบบ วิธีคิด ยังอยู่ในตัวเขา

เช่นเดียวกับเราทุกคนที่อยู่ที่นี่ เราคັນเคยกับวิถีโลก คิดแบบโลก ค่านิยมแบบโลก

- เมื่อเรามาเชื่อพระเจ้า พระองค์ทรงแยกเราไว้ เพื่อให้เราเป็น ชนชาติที่บริสุทธิ์ของพระองค์
- พระองค์ทรงนำเราให้กลับมาสู่ความสัมพันธ์กับพระเจ้า ให้ เราถือพระมหาบัญญัติคือ รักพระเจ้าสิ้นสุดใจและรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง
- จากนั้นพระองค์ให้เรา รู้จักการอธิษฐาน พาให้เต็มล้นด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ เพื่อที่เราจะเข้าใจพระประสงค์ของพระเจ้า คริสตจักรมีบทบาทช่วยฝึกฝนเราตั้งแต่การเฝ้าเดี่ยว การอ่านพระวจนะ การนมัสการ การประกาศขลุ่ย
- วันนี้พระวจนะสอนเราเรื่องการถวาย เราจะมาศึกษาด้วยกันว่า พระเจ้าปรารถนาให้เราถวายอย่างไรประการแรก

1. ถวายจากสิ่งที่มี(4-19)

- โมเสสเข้าออกเต็นท์นัดพบ เพื่อรับพระดำรัสและนำมาบอกแก่ประชาชน ครั้งแรกย้าให้เราทุกคนหยุดงาน 1 วัน เพื่อแสวงหาพระเจ้าร่วมกันกับชุมชนพี่น้อง

- ต่อมาพระเจ้าทรงบัญชาให้ทุกคน นำของจากสิ่งที่มี มาถวายแด่พระเจ้า จากพระวจนะในตอนนี ทำให้เราได้พบหลักการสำคัญหนึ่งก็คือ **พระเจ้าทรงให้เราเป็นเจ้าของสิ่งที่จำเป็น**

สำหรับพระราชกิจ (5-19)

- หมายความว่า เราจะพบทรัพย์ากรที่จำเป็นในพระราชกิจของพระเจ้า ในชุมชนของพระองค์อยู่แล้ว พระองค์ทรงจัดเตรียมไว้ให้อย่างมากพอ เราอาจหาทรัพย์ากรจากภายนอกมาเสริมได้บ้าง แต่โดยหลักๆ แล้ว พระเจ้าจะให้ชุมชนของพระองค์มีอยู่ก่อนแล้ว
- หากเราจำได้ อิสราเอลที่กำลังนำเงินทองและโกเมน เครื่องเพชร ทองคำ เงิน ผ้า หนังสือสัตว์ น้ำมัน เครื่องเทศ มาถวาย นั่น คือทาสแรงงานของอียิปต์ที่ไม่ได้รับค่าจ้าง และยังผ่านการรอนแรมในถิ่นทุรกันดารนานหลายเดือน จนพระเจ้าต้องเล็งดูเขาด้วยมานาและนกคุ้ม ไม่น่าเชื่อว่า พวกเขาจะมีสิ่งเหล่านี้แต่เขามีเพราะพระเจ้าทรงจัดเตรียมไว้ให้แล้ว

อพย. 12:35-36 ชนชาติอิสราเอลกระทำตามที่โมเสสสั่งไว้
คือ ขอเครื่องเงินเครื่องทองและเครื่องนุ่งห่มจากชาวอียิปต์
36 และพระเจ้าทรงบันดาลให้ประชากรเป็นที่ถูกอกถูกใจ

ชาวอียิปต์เขาจึงให้สิ่งของทั้งปวงตามที่เขาขอ ดังนี้แหละ เขาจึงได้รับเอาสิ่งของต่างๆ ของชาวอียิปต์เสีย

- เมื่อพระองค์ปรารถนาให้เราสร้างพระนิเวศน์ พระองค์จะทรงเตรียมการและจะทรงรวบรวมทรัพย์ากรเหล่านี้ จากคนของพระองค์
- (เป็นพยานการสร้างคจ.ของตน กรณีคจ.ต้องถินยังไม่มีคจ. ควรทำให้เกิดความเชื่อ: ตอนสร้างที่สิ้นทราย ก็ไม่รู้ว่าจะเป็นไปได้อย่างไร แต่พระเจ้าก็ทรงรวบรวมทรัพย์ากรที่จำเป็นมาจากคนของพระองค์ ในช่วงเวลานั้นพอดีจริงๆ ไม่เร็วกว่านี้ ไม่ช้ากว่านี้ พอดี พอดีในเวลาของพระเจ้า)
- หลักการที่เห็นได้ชัดเจนคือ พระองค์ทรงจัดเตรียมทรัพย์ากรท่ามกลางชุมชน ก่อนที่จะมีการสร้างพระนิเวศน์หรือก่อนที่จะต้องทำพระราชกิจต่างๆ เสมอ
- ทรัพย์ากรที่เราได้เห็นในตอนี้ มีด้วยกันหลากหลาย ไม่ว่าจะเป็นโลหะมีค่า หินมีค่า ผ้าทอเนื้อละเอียด ขนสัตว์ ไม่ อย่างดี เครื่องเทศ และน้ำมัน พระองค์กระจายทรัพย์ากรเหล่านี้และทรงฝากไว้ในมือของคนในชุมชนทั้งหมด เราไม่รู้ ว่าแต่ละคนมีอะไรบ้าง แต่พระเจ้าทรงทราบทุกสิ่ง

- (ยกตัวอย่างขณะท่านสร้างพระนิเวศน์ หรือเมื่อทำพระราชกิจ: ตอนสิ้นทราย เราก็ได้ต้นไม้มาจากคุณแม่อรุณศรี ตอนจะทำแก้อีกก็ได้อู้อักกับช่างทำได้ราคาพิเศษ และได้เหล็กอย่างดีมา ฯลฯ)
- เราเห็นว่า ทรัพย์สินในการสร้างพระนิเวศน์ และในการทำพระราชกิจ มีหลากหลาย และมากพอสำหรับชุมชนของพระองค์ ถ้าเพียงแต่เราจะรู้จักการจัดสรรและนำมาใช้ เพื่อที่จะเป็นพรต่ออาณาจักรของพระเจ้าที่เรารัก
- การถวายเพื่องานของพระเจ้า ประการแรกคือ ถวายจากสิ่งที่มี ประการที่ 2

2. ถวายตามใจสมัคร(20-29)

- ภาษาง่ายๆ คือ ถวายด้วยความเต็มใจ อยากถวาย ไม่มีใครมาบังคับ แต่ถวายเพราะมีใจศรัทธาต่อพระเจ้า และต่อพระราชกิจของพระองค์

- ✚ ข้อ 5 ท่านทั้งหลายจงนำของจากของที่มีอยู่มาถวายพระเจ้า ผู้ใดมีน้ำใจกว้างขวาง ให้ผู้นั้นนำของมาถวายพระเจ้า...
- ✚ ข้อ 20-21 แล้วชุมนุมอิสราเอลทั้งหมด ก็แยกย้ายกันจากโมเสสไป ทุกคนที่มีใจศรัทธา และที่มีใจสมัครก็นำสิ่งของมา

ถวายแด่พระเจ้าสำหรับเต็นท์นัดพบและการปรนนิบัติต่าง ๆ และสำหรับเครื่องยศบริสุทธิ...

✚ ข้อ 29 คนอิสราเอลทั้งชายและหญิงทุกคน ที่มีใจสมัคร นำของถวายสำหรับการทำงานต่าง ๆ ซึ่งพระเจ้าทรงบัญชาโมเสสไว้ให้กระทำก็นำของมาตามอำเภอใจถวายแด่พระเจ้า...

- พระเจ้าไม่เคยบังคับผู้ใด พระองค์ทรงให้โอกาสทุกคนในการถวาย ผมสังเกตเห็นว่า ผู้ที่มีใจศรัทธาต่อพระเจ้า พอพระเจ้าให้ทำอะไร ก็จะตอบสนองทันที เราเห็นทั้งชายหญิงก็รวบรวมนำสิ่งที่ตนมี และตรงกับความต้องการ มาถวายด้วยความเต็มใจ และด้วยใจกว้าง
- พี่น้องที่รัก หลายครั้ง การถวายให้กับพระเจ้า ไม่ได้ถวายด้วยแรงจูงใจแบบนี้ พอเราอ่านลก.

📖 **ลก. 6:38**จงให้เขา และท่านจะได้รับด้วยและในดักของท่าน จะได้รับดวงด้วยทะนานถ้วนัยัดสั้นแน่นพูนล้นใส่ให้ เพราะที่ท่านจะตวงให้เขาด้วยทะนานอันใด พระเจ้าจะได้ทรงตวงให้ท่านด้วยทะนานอันนั้น”

- เราแปลความว่า ถ้าเราถวายมาก พระเจ้าก็จะทรงคืนมามากด้วย เราก็รับนำสิ่งที่เรามีมาถวายด้วยความเต็มใจ และเผ้า

รว่าเมื่อไหร่พระเจ้าจะอวยพรกลับมาสักที บางคนให้คน
โน้นคนนี้ด้วยใจกว้างขวาง ใจก็คิดเพียงว่า เดี๋ยวพระเจ้ก็
อวยพรพรกลับมาตามพระสัญญาในโลก. 6:38

- พี่น้องที่รัก หากเรานำหลักการพระคัมภีร์ไปใช้แบบนี้ แทนที่
เราจะเติบโตขึ้นในความรักของพระเจ้า ผ่านการให้ออกไป
กลายเป็นว่า เราเสี่ยงค้นหาของเนื้อหนังเราด้วยการถวายเป็น
การถวายกลายเป็นตัวกระตุ้นความโลภอยากมี อยากได้สิ่ง
ตอบแทนเท่านั้น
- การให้ด้วยใจหวังผล โดยนิยามไม่ใช่คำว่า การถวาย แต่ตรง
กับคำว่า การลงทุน มากกว่า และสิ่งที่เกิดขึ้นตามมาคือ เมื่อ
เราไม่ได้รับตามสิ่งที่หวัง เราก็จะเริ่มขมขื่น วนเวียนคิดไปว่า
เราไม่ได้รับความยุติธรรม จากนั้นก็พยายามทวงคืนสิ่งที่เรา
ได้ลงทุนไปแล้วนั่นเอง!
- ซึ่งถ้าไม่ได้กลับมา ก็ ไม่มีการลงทุนอีกต่อไป จากที่เคยถวาย
สัตย์ซื่อก็เริ่มถดถอย จากที่เคยถวายตัวรับใช้ ก็เริ่มมีเงื่อนไข
และสอนคนรอบข้างให้ถอยห่างโดยไม่รู้ตัวอีกด้วย ลูซีเฟอร์ก็
ทำเช่นนี้ แต่ทำแบบรู้ตัว และตั้งใจทำเลยทีเดียวนะ

- ผมอยากหนุนน้ำใจครับ การเดินติดตามพระเจ้า เป็นการรักษาหลักการให้คงไว้ในชีวิตของเรา ทุกข้อทุกตอน การถวายเป็นหนึ่งในหลักการที่จะสร้างชีวิตเราให้เติบโตขึ้นในความรัก ต่อพระเจ้าและคนรอบข้าง เป็นกระบวนการในการสร้างชีวิตให้เติบโตเป็นเหมือนพระคริสต์ อย่าละเลย เอเมน?
  - สำหรับพี่เลี้ยง หรือผู้ที่เป็นหัวหน้าในที่ทำงาน ก็ควรใช้หลักการเดียวกัน อย่าให้คนภายใต้การปกครองเพียงหวังว่าเขาจะเชื่อฟังเรา จะให้เกียรติเรา จะอยู่กับเรานานๆ แต่จงให้ด้วยใจยินดี ให้ด้วยใจที่อยากเห็นเขาได้รับสิ่งที่ดีที่สุด
- 📖 **2 คร. 9:7** ทุกคนจงให้ตามที่เขาได้คิดหมายไว้ในใจมิใช่ให้ด้วยนึกเสียดายมิใช่ให้ด้วยการฝืนใจเพราะว่าพระเจ้าทรงรักคนนั้นที่ให้ด้วยใจยินดี
- ขอพระเจ้า หากใจของเรายังให้ด้วยความเสียดาย หรือความฝืนใจ หรืออยากได้หน้าเหมือนกับอานาเนีย สัปไฟรา ขอพระเจ้าเปลี่ยนที่ใจเราก่อน เอเมน? พี่น้องครับ พระเจ้าทรงรักคนนั้น ที่ให้ด้วยใจยินดี เอเมน?
  - การถวายเป็นเพื่อพระราชกิจของพระเจ้า ประการแรก ถวายจากสิ่งที่มี ประการที่ 2 คือ ถวายด้วยใจกว้างขวาง ประการที่ 3

3. ใช้สติปัญญาและความสามารถในพระราชกิจ(30-36)

- การถวายเป็นสิ่งสูงสุดเพียงแค่การนำทรัพยากรมารวมกันเท่านั้น เพราะทรัพย์สินของที่นำมาถวายจำเป็นต้องถูกนำมาใช้อย่างเหมาะสม และดีเลิศถวายเกียรติแด่พระเจ้าอีกด้วย

- 10จงให้ทุกคนซึ่งมีสติปัญญาในหมู่พวกท่าน พวกเขามาทำสิ่งทั้งปวงซึ่งพระเจ้าทรงบัญชาให้ทำแล้ว...

- พระราชกิจที่พระเจ้าทรงบัญชาให้เขาทำคือ พลับพลา เตินท์ อุปกรณ์ในพลับพลาและในเต็นท์ อุปกรณ์ที่เกี่ยวกับเครื่องบูชา และเสื่อยศต่างๆ ...

- 25ส่วนผู้หญิงทั้งปวงที่ชำนาญปั้นด้วยมือของตน แล้วนำมาถวาย 26 ฝ่ายบรรดาผู้หญิงที่มีใจศรัทธาก็ปั้นชนแพะด้วยความชำนาญ

- และในข้อที่ 30-36 มีผู้ชำนาญการพิเศษ พระเจ้าทรงประทานพระวิญญาณเพื่อให้เขามีสติปัญญาและความเข้าใจและความรู้ในการช่างฝีมือ ทั้งการช่างฝีมือ ออกแบบอย่างฉลาด คิดประดิษฐ์ลวดลาย แกะสลักไม้ และเป่าแก้วได้ด้วย

อพย. 36:1 ฝ่ายเบซาเลล และโอโฮลีอับกับคนทั้งปวงที่มีความสามารถ ซึ่งพระเจ้าทรงประทานสมรรถภาพ และสติปัญญาให้พอที่จะทำการทุกอย่างในการสร้างสถานนมัสการตามที่พระเจ้าทรงบัญชาไว้แล้วทุกประการ

- **หลักการที่เราได้รับจากพระวจนะในตอนนี้เป็น**

ก. สติปัญญาและความสามารถ มาจากพระเจ้า

- เมื่อพระเจ้าจะให้เราทำพระราชกิจของพระองค์ พระองค์ไม่เพียงแต่เตรียมทรัพยากรเท่านั้น ยังทรงประทานของประทานแก่คนในชุมชน เพื่อให้เขามีความสามารถและ สติปัญญาในการทำการนั้นจนสำเร็จอีกด้วย
- ดังนั้น เมื่อเราจะเริ่มต้นทำพระราชกิจของพระองค์ ไม่ว่าจะเป็นการสร้างคริสตจักร หรืองานพันธกิจใดๆ เราจึงไม่ต้องกังวลว่าเราจะขาดแคลน หรือจะทำได้ไม่สำเร็จ เพราะพระองค์ทรงจัดเตรียมทุกสิ่ง สมดังพระนามของพระองค์ พระเยโฮวาห์ยี้เรห์ ผู้ทรงประทานทุกสิ่งอย่างสมบูรณ์
- พระเจ้าไม่ทรงผิดพลาด แต่เราอาจไม่รู้ว่า พระเจ้าทรงใส่ความสามารถไว้ในตัวเรามากเท่าไร จนกว่าเราจะลงมือทำ

- พี่น้องที่รัก ครับ ผมอยากหนุนน้ำใจ ไม่เพียงการถวายทรัพย์สินของที่มีเท่านั้น แต่ขอให้มือของเรา ได้มีส่วนในพระราชกิจการงาน เข้าไปมีส่วนทำทุกด้านที่ยังขาดคนอยู่
- คริสตจักรจะมีเพียงพอเสมอ เมื่อทุกคนค้นพบว่าพระเจ้าใส่สิ่งใดไว้ในมือของเขาบ้าง
- (ผมประทับใจ พวงอรุณที่บอบบัพติสมา พระเจ้าทรงประทานผู้ที่มีความสามารถในด้านนี้ เป็นถึงอาจารย์ มาช่วยสอนเรา บั้น จนกลายเป็นบอบบัพติสมาที่สวยงามถึงทุกวันนี้)
- วัฒนธรรมของคนไทย คือ อย่าทำตัวเด่น เดี่ยวจะเป็นภัย ทำให้หลายคนแม้มีความสามารถ แต่ก็ไม่กล้าเสนอตัวเข้ามา หากท่านมอง ๆ เล็ง ๆ อยากเข้ามามีส่วนในงานด้านใด อย่า รีรอที่จะค้นพบตัวจริงของท่านในงานของพระเจ้า เอเมน?

• เรื่องเล่า: มีชายคนหนึ่งเสียชีวิตไป ก็ไปพบกับทูตสวรรค์ ท่านเดินตามทูตสวรรค์ไปชมห้อง ๆ หนึ่ง ในห้องมีกล่องของขวัญที่เปิดแล้ว วางอยู่เป็นกลุ่มด้านหนึ่ง อีกด้านหนึ่ง กองสูงใหญ่ เป็นของขวัญจำนวนมากที่ยังไม่ถูกเปิด ชายผู้นี้ จึงถามทูตสวรรค์ว่า ทำไมไม่ส่งกล่องของขวัญเหล่านี้ไปให้ผู้รับ เพื่อจะได้ถูกเปิดใช้งาน ทูตสวรรค์ตอบว่า ของขวัญ

เหล่านี้ ส่งไปให้เจ้าของเรือเรียบร้อยแล้ว พร้อมๆ กันทั้งหมด ชายผู้นั้นเหลือบมอง เห็นชื่อตัวเองอยู่ตรงประตูห้อง ก็เอะใจ ทูตสวรรค์ยิ้มแล้วบอกว่า “ถูกต้องแล้วพ่อหนุ่ม ของขวัญเหล่านี้ ถูกส่งมอบให้ท่านแล้ว ในวันที่ท่านได้ลืมตาดูโลก น่าเสียดายที่ท่านไม่ได้ใช้มัน น่าเสียดายจริงๆ”

- พี่น้องที่รัก อย่ารอจนไปพบพระเยซูแล้ว ค่อยตระหนักว่าของขวัญที่พระเจ้าประทานให้ ทั้งสติปัญญาความสามารถที่พระเจ้าใส่ไว้ในตัวเรา เราใช้ไปแค่ไม่ถึง 20%
- รู้อะไรไม่เท่า “รู้จริง” รู้จริง ใช้ให้หมดดีกว่า “มีส่วนร่วม ใช้เต็มที่”
เอเมน?
- อีกหลักการหนึ่งที่เราเห็นคือ

ข. เราต้องถ่ายทอดความรู้ที่มี (34)

- **ข้อ 34** พระเจ้าทรงพอใจให้คนเหล่านี้ มีน้ำใจในการสอนคนอื่นได้ด้วย
- พี่น้องที่รักครับ ชีวิตเราสั้นมาก เมื่อเทียบกับนิรันดร์ พระราชกิจของพระเจ้าต้องการคนที่มีใจเสมอ แต่ทักษะความสามารถเป็นเรื่องของการเรียนรู้และพัฒนา เราจึง

ต้องการการแบ่งปัน การสอนสิ่งสารพัดที่จำเป็นกับพระราชกิจของพระเจ้า

- ผมเชื่อว่า พระเจ้าทรงดลใจเราทุกคน ให้แบ่งปันความรู้ที่มีให้กับผู้อื่น ในคริสตจักรผมเห็นพี่น้องแบ่งปันช่วยเหลือ มีอะไรก็บอกกันไม่หวงแหงความรู้ความสามารถ ผมขอบคุณพระเจ้าที่ได้อยู่ในชุมชนแห่งนี้
- แต่อาจมีบางคนที่มีประสบการณ์ไม่ดีกับการสอน บางคนรู้สึกเสียเวลา สอนไปคนก็ไม่เห็นคุณค่า บางคนคิดว่าเราไม่ได้เก่งกาจพอที่จะสอนใคร อื่นๆ อีกมากที่ทำให้คนจำนวนหนึ่งไม่ได้ทำในสิ่งที่เคยทำในคริสตจักร จนไม่กล้าที่จะสอนอีกต่อไป
- พี่น้องที่รัก จริงอยู่ที่พระวณะกล่าวว่า มีวาระสำหรับทุกสิ่ง แต่เรื่องของการถ่ายทอดประสบการณ์ สติปัญญา ความสามารถที่พระเจ้าประทานมาให้ เป็นสิ่งที่เราทุกคนต้องทำตลอดวันคืนชีวิตของเรา
- **มธ 28:19-20...สอนเขาให้ถือรักษาสิ่งสารพัด...**
- วันนี้ พระนิเวศน์ไม่ใช่ตัวอาคารอีกต่อไป แต่เป็นชีวิตของพวกเราทุกคน ความรู้ความสามารถที่เราได้สั่งสมมาจากการ

ปรนนิบัติรับใช้ ไม่ว่าจะเป็นการประกาศ การอภิบาล การสอน การดำเนินชีวิตคริสเตียน การใช้ของประทานด้วยความรัก การทำงานพันธกิจ การเป็นเกลือและแสงสว่างในสังคม...เรามีเรื่องที่จะแบ่งปันอีกมากมาย

- ยิ่งเราเดินกับพระเจ้ามาก เรายิ่งมีหลายสิ่งที่ต้องแบ่งปันออกไป เราทำยังไง ประกาศอย่างไร อภิบาลอย่างไร ทำอะไรพลาดไปบ้าง และเราเรียนรู้อะไรจากความผิดพลาดที่เราเคยทำบ้าง
- จงสอนต่อไป เอเมนไหมครับ ถ้าสอนคนใกล้ตัวหมดแล้ว ก็ออกไปเพื่อประกาศและสอนต่อไป อย่าให้เราเมื่อยลำในการทำความดีนี้ เพราะเราจะได้เก็บเกี่ยวในเวลาของพระเจ้า เอเมน?
- ในตอนท้ายของพระวจนะ คนต้องหยุดงาน เพื่อมาบอกให้ทุกคนหยุดถวายได้แล้ว เพราะมีมากเกินกว่าจะเก็บ แสดงถึงหัวใจของอิสราเอล ที่มีศรัทธาในองค์พระเจ้าของเขา

✚ ข้อที่ 4-6 ฝ่ายคนทั้งปวงที่มีความสามารถ ซึ่งทำงานต่างๆ ที่สถานนมัสการนั้น มาถึงแล้วต่างก็หยุดทำงานในหน้าที่ของตน 5 พวกนั้นมาเรียนโมเสสว่า ‘ประชาชนนำของมาถวาย

มากเกินไปความต้องการที่จะใช้ในงานนั้นๆ ซึ่งพระเจ้าทรง
บัญชาให้กระทำ 6 โมเสสจึงสั่งให้ประกาศไปทั่วค่ายว่า “อย่า
ให้ชายหญิงนำของสำหรับทำสถานนมัสการมาถวายอีกเลย”
เหตุฉะนั้นประชาชนจึงยับยั้งไม่นำของมาถวายอีก 7 เพราะ
ของที่เขาถืออยู่แล้วก็พอและยังมีเหลืออีก

- (ศบ.ขอบคุณแบบอย่างที่ดีในคจ. ที่ถวายสิ่งที่มี ด้วยใจกว้าง
ทั้งยังแบ่งปันความรู้ความสามารถที่มี เป็นพรต่อคจ.ด้วย)
  - (หนุนใจ ทำทนายให้มีส่วนถวายตัวรับใช้พระเจ้า)
-